



KAREL  
JÁROMÍR  
ERBEN  
KYTICE

# Kytice

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

**www.mf.cz**

**www.albatrosmedia.cz**

***mladá fronta***

**Karel Jaromír Erben**

**Kytice – e-kniha**

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**ALBATROS**  **MEDIA**



Mladá fronta

*KVĚTY POEZIE*

Svazek

195

Karel Jaromír Erben

KYTICE

KAREL  
JAROMÍR  
ERBEN  
KYTICE

Z POVĚSTÍ  
NÁRODNÍCH



Mladá fronta

ISBN tištěné verze 978-80-204-5881-0

ISBN e-knihy 978-80-204-5928-2 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-204-5929-9 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-204-5927-5 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

# KYTICE



Zemřela matka a do hrobu dána,  
sirotky po ní zůstaly;  
i přicházely každičké ráno  
a matičku svou hledaly.

I zželelo se matce milých dítek;  
duše její se vrátila  
a vtělila se v drobnolistý kvítek,  
jímž mohylu svou pokryla.

Poznaly dítky matičku po dechu,  
poznaly ji a plesaly;  
a prostý kvítek, v něm majíc útěchu,  
mateří-douškou nazvaly. –

Mateří-douško vlasti naší milé,  
vy prosté naše pověsti!  
Natrhal jsem tě na dávné mohyle –  
komu mám tebe přinéstí?

Ve skrovnou já tě kytici zavážu,  
ozdobně stužkou ovinu;  
do širých zemí cestu ti ukážu,  
kde příbuznou máš rodinu.

Snad že se najde dcera mateřina,  
jíž mile dech tvůj zavoní;  
snad že i najdeš některého syna,  
jenž k tobě srdce nakloní!

# POKLAD



(I)

Na pahorku mezi buky  
kostelíček s věží nízkou;  
z věže pak slyšeti zvuky  
hájem a sousední vískou.  
Není zvuk to zvonka jemný,  
traticí se v blízké stráně:  
dřevatě to rachot temný,  
zvoucí lid do chrámu Páně.

A tu z vísky k boží slávě  
vzhůru běží zástup hojný:  
veský lid to bohabojný,  
a dnes Velký pátek právě.

V chrámě truchlo: holé stěny;  
oltář černá rouška kryje,  
na roušce kříž upevněný;  
v kůru zpívají pašije.

A hle, co se bělá v lese,  
v černém lese za potokem?  
Nějaká to veská žena,  
ana v náručí cos nese.  
I jde rychlým žena krokem,

svátečně jsouc oblečena,  
tam tou strání za potokem –  
pacholátko malé nese.  
Běží žena, dolů běží,  
pospíchá do chrámu Páně:  
tuť nablízku lesní stráně  
kostel na pahorku leží.  
A v úvale ku potoku  
náhle ubystřuje kroků;  
neb jak větřík volně věje,  
z kostela slyšeti pění:  
v kůru tam se právě pěje  
Krista Pána umučení.  
Běží, běží podle skály:  
„Co to? Mám-li věřit oku?  
Což mě moje smysly šálí?“  
Stane, ohlíží se kolem –  
rychle kroky zpět obrací,  
stane zase, zas se vrací –  
„Tam ten les, a zde ty klesty,  
tamto vede cesta polem –  
vždyť jsem nezbloudila z cesty!  
Bože, co se se mnou děje!  
Což zde nejsem u kamena?  
Jaká se tu stala změna!“  
Zase stojí, zase spěje,  
celá jsouci udivena,  
oči rukou si protírá,

o krok blíže se ubírá:  
„Bože, jaká to tu změna!“

Tu, kde z divokého klestu,  
od kostela tři sta kroků,  
veliký čněl kámen v cestu,  
co se nyní jeví oku?  
Jeví se tu ženě, jeví  
vchodem vršek otevřený –  
vysvětliti sobě neví –  
kámen v cestu postavený,  
postavena celá skála,  
jak by od věků zde stála.  
Jeví se tu, jeví ženě  
chodba pod zemí, co síně  
vyklenutá ve křemeně;  
a tam, klenba kde se tratí,  
ve tmavém pahorku klíně,  
jakýs plamen znamenati.  
I hoří to jasnoběle,  
jako v noci svit měsíčka;  
i zaplává rudoskvěle,  
jak by západ to sluníčka.

I vidouc to žena žasne,  
a ke vchodu až pokročí,  
a zastíníc dlaní oči,  
hledí v ono místo jasné.

„Bože, jak se to tam svítí!“  
Oči rukou si protírá,  
o krok blíže se ubírá:  
„Jak se to tam divně svítí!  
Což to asi může býti?“  
Dále jíti však se bojí,  
hledíc tam, a venku stojí.

A co váhá, a co stojí,  
v klenbu patříc neustále,  
mizí bázeň za pohledem,  
zvědavost ji pudí předem,  
a žena se běře dále.  
Krok za krokem – a vždy dále  
mocně ji to jíti pudí;  
krok za krokem – a ve skále  
jen se spící ohlas budí.  
A čím dál přichází žena,  
stále divná roste záře.  
Již již končí se sklepení:  
avšak žena omráčena  
rukou zakrývá si tváře,  
přímo patřit možné není.  
Vidí, vidí – co zde vidí,  
kdy to viděl který z lidí?  
Tolik krásy, tolik blesku  
mní uzříti jen v nebesku!